

EL

MAGAZÍN

Divendres, 30 de setembre de 2022

Núm. 244

ECONOMIA

Les urgències electorals incideixen en el debat de si cal abaixar els impostos

VIATGES

La platja d'Es Castell de Palamós, escenari 'literari'

ALBERT LLIMÓS

TÀNIA VERGE

"La violència masclista és estructural"

ENTREVISTA

TÀNIA
VERGE

“El sobiranisme té molt a aprendre del moviment feminista”

Nascuda a Reus l'any 1978, Tània Verge Mestre és catedràtica en Ciència Política a la Universitat Pompeu Fabra. Des del maig passat és consellera d'Igualtat i Feminismes, una conselleria de nova creació. Va formar part de la Sindicatura Electoral de l'1 d'Octubre i és activista en diferents entitats i col·lectius feministes de Catalunya.

**Text: Natàlia Peix
Fotografia: Albert Llimós**

Aquest cap de setmana fa cinc anys de l'1-O. L'independentisme arriba més dividit que mai al cinquè aniversari del referèndum?

Crec que el sobiranisme té molt a aprendre del moviment feminista, un moviment que es caracteritza per aquesta resiliència i resistència per entendre que tot projecte de transformació és col·lectiu, on no es pregunten procedències, on tothom suma, on es busca ampliar des de tots els espais i en tots els àmbits, on es compten totes i cadascuna de les victòries i no es perd mai l'horitzó de l'alliberament. S'entén que es tracta de millorar la vida de la gent dia a dia amb polítiques feministes, antiracistes, contra el canvi climàtic, aquesta és una transformació global i no hi ha lluita petita. Totes les lluites compten i les victòries se celebren, i en aquest cas l'1 d'Octubre va ser clarament una victòria.

Vostè formava part fa cinc anys de la sindicatura electoral de l'1-O, i per aquest motiu va ser jutjada i finalment absolta. Ara, però, l'Audiència de Barcelona ha dit que el judici s'ha de repetir. Què en pensa?

És un exemple més que aquesta causa general contra l'independentisme i tot un moviment polític i social, que és pacífic, és víctima d'una repressió política, judicial i també mediàtica per part d'un Estat que no ha dubtat a distorsionar el relat dels fets. Entenem el nostre cas com una peça més contra aquesta causa, perquè la sindicatura electoral era el símbol del referèndum de l'1-O, i vam ser víctimes de la primera querrela que es va interposar junt amb aquelles multes diàries del Tribunal Constitucional contra els seus membres. Cal recordar que cap de les cinc persones que formàvem part de la sindicatura en aquell moment teníem càrrec públic, procedíem de l'àmbit acadèmic i professional. En el meu cas, venia de l'àmbit acadèmic amb l'expe-

riència d'haver col·laborat amb diferents institucions durant la meua trajectòria i entenien el fet de formar part de la sindicatura com una transferència de coneixement i un compromís amb el futur del país en un acte tan noble com és poder fer que un poble pugui decidir lliurement el seu futur.

Se sap ja quan se celebrarà aquest nou judici?

En aquests casos la justícia no és lenta ni ràpida, sinó que les causes polítiques obeeixen uns altres calendaris. Per tant, estem a l'espera de com es vagin desenvolupant els fets.

Deia que llavors, el 2017, vostè no tenia càrrecs polítics. Es va estrenar el maig de l'any passat al capdavant d'una conselleria de nova creació, la d'Igualtat i Feminismes. Què implica que per primera vegada existeixi aquest Departament al govern de la Generalitat?

Deixi'm que li posi un exemple molt quotidià que no té a veure amb la conselleria, però permet entendre-ho molt bé. Oi que quan preparem algun sopar o activitat amb les nostres amistats i ens repartim les tasques, si en queda alguna que no és de ningú en concret, no tira endavant o no ho fa igual, quan diem que això ho farem entre tots i no se'n responsabilitza ningú, no avança? Amb les polítiques d'igualtat passa el mateix, si no hi ha una estructura de màxim nivell, de primer rang, que segueixi a la mateixa taula que la resta de departaments, les polítiques d'igualtat corren el risc d'acabar diluïdes. De fet, la prova la tenim en aquests darrers 40 anys. Quan hi ha un departament específic d'Igualtat i Feminismes, aquestes polítiques entren a l'agenda política com una política de primer nivell, augmenta el pressupost, la capacitat de treball transversal amb la resta de departaments i permet acompanyar i codissenyar els diferents projectes perquè el principi d'igualtat i la perspectiva de gènere integri tota l'actuació de govern.

Com valora fins ara aquest treball amb la resta de conselleries? Què hauria de canviar del govern?

És evident que la transformació feminista no és només cap a fora sinó també cap endins, però tenim ja molts exemples tangibles de com ho estem fent. Per exemple, vam aprovar una estratègia nacional de drets sexuals i reproductius liderada pel Departament d'Igualtat i Feminismes, però on participen vuit departaments més. Estem treballant amb cadascuna de les conselleries polítiques públiques molt concretes. Per exemple, amb Empresa i Treball hem creat un programa específic d'ocupació per a persones trans o amb Justícia, el decret llei de violència vicària. Tot l'àmbit de les violències masclistes és, per definició, interdepartamental perquè són violències que podem trobar des de l'espai educatiu, el comunitari, en entorns d'oci.

També s'ha d'erradicar la violència institucional a la Generalitat?

Exacte. I això ho hem dit des del principi, la violència masclista és estructural i, per tant, no és possible erradicar-la en una legislatura, cal acabar amb el patriarcat. Mentre aquest existeixi, les violències masclistes existiran. Però la violència institucional, que és aquella que ocorre perquè les administracions no actuem de forma prou diligent, ràpida o coordinada un cop s'ha produït un cas de violència masclista, aquesta sí que tenim l'obligació d'erradicar-la tan aviat com sigui possible. Estem incorporant ja diferents mecanismes amb indicadors d'identificació, mesures correctores i formem el conjunt de personal de les administracions públiques.

El pressupost per a Igualtat i Feminismes per a l'any 2022 és de 92 milions d'euros, el doble dels recursos que es destinaven anteriorment a aquestes polítiques. De cara a l'any vinent, a quin pressupost aspiren?

És evident que aspirem a un augment important perquè el pressupost inicial era de partida. És normal que quan un departament es crea de zero la seva dotació econòmica augmenti gradualment en el temps, perquè abans de poder gestionar un volum més elevat de recursos s'ha de muscular la mateixa estructura del departament. Aquest any ha sigut intens en la generació d'estructura, l'establiment de tots aquests plans amb tot aquest treball transversal i, per tant, ara tots aquests recursos han de continuar arribant per poder fer aquestes polítiques públiques que són garantia de drets.

Però a quina xifra voldrien arribar?

És una negociació que està oberta tant dins el govern com amb els grups parlamentaris amb qui s'ha de buscar suport per aprovar el pressupost al Parlament. En qualsevol cas, tenim clar que s'ha de reforçar moltíssim tot el que és en l'àmbit de les violències masclistes, el seu abordatge, els serveis, la política de prevenció... cal una estratègia a escala de país. També s'ha de reforçar tot allò que té a veure amb la política d'acollida, migracions, refugi, perquè el que necessitem com a país és crear un projecte de vida compartida. Totes les persones que vivim a Catalunya, visquin on visquin, tinguin l'origen que tinguin, tinguin el color de pell que tinguin, són part d'aquest projecte que construïm cada dia el conjunt de població i d'institucions.

Ha estat a Vic en el marc de la presentació de l'acord marc de finançament als ens locals. Quin ha de ser el paper dels ajuntaments i els consells comarcals en el desplegament de les polítiques d'igualtat i feminisme?

Tenim una màxima que és que les lleis d'igualtat no són recomanacions, són tan lleis com les altres i això vol dir que s'han d'implementar a tots els nivells. És evident que calen recursos perquè les polítiques siguin tangibles i els ens locals són cabdals perquè són l'administració més propera a la ciutadania. El que fem en aquest marc de finançament és, d'entrada, doblar els recursos que s'hi havien dedicat en l'anterior període. En el període 2022-25 destinem 91 milions d'euros al conjunt de Catalunya, el doble

“Els homes han d'entendre que el patriarcat afecta les seves vides. Unes masculinitats antimasclistes o igualitàries els permetrien ser més lliures i feliços”

dels 45,4 milions del període 2018-22. En el cas de la Catalunya Central, passem de 3,3 milions d'euros a 6,1 milions. Fem aquest salt quantitatiu, que també és qualitatiu, per reforçar els serveis, perquè els serveis que tenim desplegats al territori i que oferim als ciutadans en coordinació amb els ens locals són serveis essencials. Estem parlant de la resposta urgent a la violència masclista, d'acollida ràpida a les dones que per un episodi d'aquests han de deixar casa seva, elles i els seus infants, dels serveis d'atenció i informació a les dones, que sovint també són la primera porta d'entrada per detectar les violències masclistes, o també els serveis d'atenció integral a les persones LGTBI i els serveis d'acollida a les persones migrades i refugiades. Són serveis que s'han de desenvolupar amb equitat territorial en el conjunt del país.

Totes aquestes iniciatives que tira endavant el govern poden realment erradicar conductes individuals com les violències masclistes, la LGTBI-fòbia o el racisme?

Quan parlem d'aquestes violències parlem de dues dimensions. Una és la de la reparació, un cop la violència ha passat, com som capaces de respondre, d'atendre, de posar en marxa tots els mecanismes i serveis perquè aquesta recuperació sigui l'adequada. No podem atendre d'igual manera una dona jove que una dona migrada, una dona trans o una dona gran. Que siguin els serveis que s'ajustin a les dones i no al revés, i això és vàlid igualment per casos de LGTBI-fòbia i racisme. I d'altra banda, tenim l'eix de la prevenció, i aquest també és central. Per primera vegada estem dissenyant una estratègia nacional de prevenció que ha d'abastar tot el territori, tots els sectors i àmbits, i on tindran un paper central totes aquelles accions que van destinades als homes.

I quin ha de ser el missatge cap als homes?

Els homes tenen diferents missatges a fer-se seus. En primer lloc, han d'entendre com el patriarcat afecta les seves vides, els imposa una manera de ser, de comportar-se, els fa amb uns estereotips que ser home és tenir unes conductes que poden incloure des de la temeritat (les dades d'accidents de trànsit o d'accidents mortal demostren una diferència de gènere abismal) o, per exemple, també amb les taxes de suïcidi. Tot això que els homes no parlen de segons què o que no ploren... té conseqüències en la salut mental. Els restringeix també la possibilitat d'implantar-se de forma més activa en la parentalitat i com es distribueixen totes les tasques de la llar. Per tant, unes masculinitats antimasclistes o igualitàries els permetrien ser més lliures i feliços. D'altra banda, tenim el fenomen de les violències masclistes i la LGTBI-fòbia, perquè gairebé el 100% d'aquestes les cometem homes. Tenen una responsabilitat molt important en la seva erradicació. No estem dient que tots els homes són agressors, sinó, precisament, perquè no tots els homes són agressors, el que han de fer és contribuir de forma activa a la seva deslegitimació o desnaturalització en tots els espais: amb els seus

col·legues quan surten de festa, amb els companys de feina, amb els d'estudi... A no deixar-ne passar ni una, a no qüestionar el testimoni de les dones.

Aquí l'educació juga un paper rellevant, i també l'educació sexual i afectiva?

Clarament, l'àmbit educatiu és molt rellevant. El principi de la coeducació que ha d'integrar totes les actuacions del sistema educatiu és cabdal. Ho és a l'hora d'oferir referents més diversos en els llibres de text, tenim encara uns llibres o materials didàctics on les dones no hi són prou representades i tampoc les persones racialitzades. Cal també aplicar metodologies docents per erradicar aquestes violències i canviar els comportaments. L'educació afectivosexual ha de començar als 0 anys i acabar al final de tota l'etapa d'educació obligatòria. És evident que de 0 a 3 el que estem fent és prevenció de violències sexuals en la infància, donar eines perquè els nens i nenes sàpiguin detectar aquelles conductes que són abusives i que els haurien de posar en alerta per explicar-ho a una persona adulta de la seva confiança. A mesura que avancen els cursos caldria donar les eines de coneixement del propi cos, inclòs els canvis físics, fisiològics, hormonals, la menstruació, la masturbació, les relacions afectives des de la diversitat sexual i de gènere. Tot això són eines per poder desenvolupar-se en la vida i poder tenir relacions igualitàries basades en el respecte, el consentiment i la igualtat.

Se senten en sintonia amb el Ministeri d'Igualtat i les lleis que està impulsant?

El Ministeri d'Igualtat també té un plantejament obertament feminista i, per tant, hi tenim moltíssimes coincidències. Algunes de les reformes tocava fer-les a escala estatal, perquè mentre no siguem independents algunes qüestions de caràcter orgànic o relacionades amb el Codi Penal són competència exclusiva de l'Estat. En el cas de l'anomenada llei del només sí és sí, de llibertat sexual, és evident que calia posar fi a aquesta anomalia del Codi Penal on a vegades es considerava abús i altres, violació, i hi havia moltíssima revictimització envers les dones. Era un avenç que s'havia de fer, però cal recordar que la llei catalana, la llei del dret de les dones a erradicar la violència masclista, aprovada el 2008, ja incloïa les violències sexuals. En canvi, el marc jurídic estatal s'està adaptant ara al conveni europeu de referència, que és el conveni d'Istanbul, aprovat el 2014. Per tant, l'Estat anava molt tard a aprovar aquestes lleis. En el cas de Catalunya, com deia, ja hi havia reconeixement de les diferents formes de violència masclista més enllà de les que ocorren en l'àmbit de la parella o exparella i els serveis d'atenció ja atenien les persones sense la necessitat d'haver presentat una denúncia.

Quina és la situació de les persones refugiades d'Ucraïna a Catalunya?

Estem davant la crisi humanitària més important que hem viscut a Catalunya després de la guerra de Bòsnia quant a persones arribades. Són al voltant de 22.200 persones ucraïneses, amb la característica que el 80% han estat acollides per la mateixa xarxa de persones ucraïneses que ja hi vivien, familiars, amigats, xarxa de veïns, i només el 20% estan dins el pla estatal d'acollida. Aquest és un pla molt exclouent, se sustenta en taxes de denegació d'asil molt rellevants. Té poca oferta de places i, per tant, en un cas d'afluència rellevant de refugiats com aquest, ha quedat desbordat. Això ha fet que sigui la societat, la mateixa comunitat ucraïnesa resident o els mateixos municipis o famílies que obrissin casa seva. A hores d'ara hem rebut zero euros per part de l'Estat per fer front a aquesta crisi humanitària. Des del govern de la Generalitat hi hem donat resposta a diferents nivells: garantint el dret a la salut, donant targeta sanitària a totes les persones que han arribat; el dret a l'educació d'infants i adolescents, o reforçant tots els serveis de primera acollida dels ens locals per poder continuar prestant un servei de qualitat.

OPINIÓ

Francisco Castro

DES DEL DRON

Manifestació contra el català

A mitjan setembre va haver-hi una manifestació a Barcelona, secundada per partits com Vox, la qual cosa ja és tota una declaració d'intencions, "en defensa del castellà a Catalunya". Dic això de Vox i em recordo de Leonard Cohen, que va dir que ell moltes vegades sabia en quin bàndol col·locar-se només de comprovar qui estava en l'altre. Si la ultradreta anticatalana (antigallega, antibasca, jo crec que són fins i tot antiespanyols, qualsevol dia es despisten en això d'odiar i es passen de frenada) està en aquesta manifestació, llavors l'opció correcta és la contrària. No falla. Si estan en contra de la llei trans, llavors la llei trans és bona. Si estan a favor dels toros, llavors la tauromàquia és tortura. No falla. Posin en pràctica aquest mètode per entendre el món i tot els semblarà més senzill. Ho secunda Abascal? Llavors és dolent, caca, caca, això no es toca, surt corrents en direcció contrària però ja.

Una manifestació en defensa del castellà. Així ens ho van explicar els periòdics i les televisions als que vivim fora de Catalunya. Que la gent sortia al carrer a protestar perquè el castellà necessita ser defensat a Catalunya. Els mitjans de comunicació espanyols, sobretot les teles, que van obrir els seus informatius

amb això, ens ho van repetir, per descomptat, sense entrar en les dades ni en el fons del problema. Sense explicar que en realitat (com a Galícia amb el galleg) la llengua que necessita ser defensada és, en aquest cas, el català. O el que és el mateix: que a Catalunya (com a Galícia) el castellà gaudeix de molt bona salut.

Em fa riure quan es diu que Feijóo va imposar la llengua gallega: és més fàcil trobar un unicorn al centre de Vigo que una família que eduqui els fills en galleg

Els que enarboren el discurs de la persecució de l'espanyol i profetitzen la seva ràpida desaparició solen ser els mateixos que repeteixen que Feijóo va ser un "impositor de la llengua gallega" i un "perseguidor de l'espanyol". A mi, què volen que els digui, la cosa em fa riure perquè només que un es llegeixi els informes oficials sobre la pèrdua de

parlants a Galícia, doncs això, que Feijóo, si es va dedicar a perseguir el castellà per erradicar-lo, doncs mira, que li va sortir al revés, que cada vegada l'idioma de Galícia, el propi, el parla menys gent i hi ha zones urbanes grans de Galícia on està absolutament desaparegut. És més fàcil trobar un unicorn al centre de Vigo o de la Corunya, que una família que eduqui els seus fills en galleg.

Les teles, en obrir els telenotícies amb la manifestació en defensa del castellà (segons la policia local: 2.800 persones), estan donant valor de veritat a la fantàsica persecució de l'espanyol, dada que, redundant, les dades rebaten. Al mateix temps, al no explicar altres coses, doncs aquests altres temes no existeixen. Per exemple: totes les setmanes, però totes, hi ha una manifestació a Madrid, en plena capital del regne, "en defensa de la sanitat pública". Totes sense excepció. Però ja no és només que no obrin els informatius de les teles, és que ni s'esmenten, amb la qual cosa no existeixen. Igual com que no existeix una persecució al castellà a Catalunya. Però hi ha qui està molt interessat que es cregui justament el contrari, quan, en realitat, la manifestació de l'altre dia va ser *contra* el català.

Xavier Menós

DE PAS

L'art en l'era Instagram

Dues hores de cua per entrar al Museu de l'Orangerie de París. En plena recuperació del turisme global, visitar un museu requereix una planificació prèvia on comprar les entrades amb antelació s'ha convertit en indispensable. Mentre esperava que arribés el meu torn, els meus ulls no paraven de fixar-se en un públic que també havia tingut la mateixa idea: visitar uns llenços pintats per Monet en els últims anys de la seva vida i que estan penjats en dues habitacions circulars i il·luminats per una màgica i embolcallant llum natural zenital.

Em preguntava què devia atreure un públic tan jove i heterogeni perquè decidissin esperar, en plena onada de calor, l'encontre amb les pinzellades ràpides, borroses i lluminoses de l'artista francès? Només entrar en la primera de les dues sales vaig trobar la resposta que m'havien plantejat les dues hores d'espera prèvia. Monet en l'era d'Instagram. Fer-se una *selfie* davant d'un dels nenúfars, gravar un vídeo en format vertical entrant per una de les portes, passejar-se pel davant d'aquests quadres panoràmics lluint un vestit amb un estampat

floral forma part del *to-do list* de qualsevol aspirant a ser una Emily a París (Netflix).

La conclusió era clara: per la majoria d'aquests visitants, gaudir de l'art era quelcom secundari. El focus estava a poder penjar una fotografia, a crear un TikTok, a poder compartir amb una audiència digital que havien visitat un

Visitar un museu avui dia és secundari, l'important és fer-se una 'selfie' amb l'obra o un vídeo de TikTok

dels llocs més *instagramables* del món.

"Vull plasmar el que sento", va declarar l'artista al final de la seva vida. Enviadat per dues vegades, amb l'amenaça d'una cataracta doble que ennuvolava una vista que ja no veia detalls, Claude Monet dedicaria trenta anys a pintar uns nenúfars que creixien en el seu jardí de Giverny. Només entrar en una de les sales, el poder de l'art va fer que descon-

nectés del circ que m'envoltava.

Apropant-me a uns llenços de forma sinuosa i que, posats l'un al costat de l'altre, formaria una fila de més de noranta metres, vaig poder comprovar com l'impressionista va convertir-se en una font d'inspiració d'artistes tan radicals com Jackson Pollock o Mark Rothko. En Monet els pigments de color exploren formant constel·lacions mòbils que xoquen entre elles, creant corrents d'aigua multicolor i jardins que calen foc amb la llum d'una posta sol de la Normandia francesa.

Nymphéas o les nimfes, instal·lades el 1927 (un any després de la mort del pintor), van ser un regal de Monet a l'estat de França i van estar plantejades com un espai de meditació, segons s'explica en un dels panells informatius del museu. La contradicció és, per tant, evident. Pot contemplar-se la bellesa serena de Monet, envoltat de *selfies* i aspirants a tiktokers? Si volen saber la resposta, els invito a visitar aquesta joia que s'amaga en un edifici que s'havia construït per conservar uns tarongers i, per cert, no s'oblidin de comprar els tiquets abans.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Al final de l'escapada

És el títol d'una magnífica pel·lícula de Jean-Luc Godard. *Spoiler*: acaba malament. Després de mesos i mesos d'un espectacle que el país no es mereix, semblaria que finalment la ficció d'unitat independentista s'ha dinamitat. Que el soci de govern t'amenaci amb una moció de confiança en ple debat de política general és sens dubte un excés que el president de la Generalitat no podia acceptar si vol mantenir una mínima dosi d'autoritat. La personalització de las desavinences amb la destitució del vicepresident i màxima figura de Junts dins del govern és més que una invitació que marxin. La situació era insostenible no des de fa mesos, sinó gairebé des dels inicis. Desconfiança, deslleialtats, posicions confrontades, bloquejos, desgovern... Resultava evident que l'estratègia d'ERC de mantenir la independència només com a objectiu final però dedicant-se al realisme de governar i concertar alguns avenços amb el govern central per mitjà de la taula de diàleg tenia poc a veure amb pretensions de declaracions unilaterals que tampoc s'explicaven ben bé com es pensaven portar a terme els seus aliats. L'estratègia de Junts ha estat la de fer contínues afirmacions grandiloqüents sense possibilitat de materialitzar-les, mantenint la ficció i l'engany inicial en què es va basar tot el que va passar el 2017. Pur voluntarisme sense cap dosi de factibilitat. Sortosament, ERC, encara que amb dubtes i anades i tornades, va decidir sortir de l'atzucac.

Junts ha estat durant aquest temps una autèntica olla de grills, amb ànimes i estratègies internes difícilment conciliables. Fins i tot alguns dels seus líders semblen representar posicions con-

tades i contradictoris al llarg del dia. Es parla d'una ànima convergent, dretana i realista, amb vocació de govern i de buscar l'estabilitat. Alguns consellers seus realment semblen tenir aquesta manera de fer. Però de manera òbvia són minoria en un partit convertit en una agregació on predomina allò emocional i que Carles Puigdemont s'ha cuidat de portar-lo a una actitud rupturista i antisistema. Casa força malament parlar seriosament de pressupostos i alhora fer soroll de proclames del tipus "ho

La situació d'ERC i Junts al govern era insostenible des dels inicis: desconfiança, deslleialtat, posicions confrontades, bloquejos, desgovern...

tornarem a fer". Directius de La Caixa i radicalisme independentista no és que casin malament, sinó que no resulten creïbles. A l'altre extrem hi ha l'egocentrisme sobreactuat, gairebé naïf, de Laura Borràs i el seu club de fans. Víctima del personatge caricaturesc que s'ha creat, no ha dubtat a portar el Parlament de Catalunya al descrèdit més absolut. És algú que no encaixa en una estructura de partit, ni tan sols en un de tan divers i plural com Junts. Té vocació de liderar un moviment personalista al seu voltant. Té ínfulas d'Evita Perón de casa bona i pot acabar essent la versió catalana de Giorgia Meloni. Enmig de tanta diversitat i inflació d'egos, una

persona sensata com Jordi Turull ha intentat embridat un partit impossible i una sèrie d'estratègies impracticables. Convergència i l'ecosistema convergent ja no existeixen. Ho haurien d'assumir. Va acabar quan Artur Mas es va enfilar a l'onada independentista.

En un país en què la política anés per camins més convencionals, racionals i raonables, el govern s'hauria acabat el dimecres a la nit. Pere Aragonès podria optar per anar a eleccions o bé allargar una mica la legislatura per tal d'esquivar les imminents eleccions municipals i espanyoles, obtenint un suport parlamentari discret del PSC i dels Comuns. Probablement, això no anirà així i viurem episodis d'enfrontament fraternal de l'independentisme. A Junts estan obsessionats a liderar el moviment i no han acceptat mai que els resultats electorals van dir una altra cosa. No se n'aniran del govern de manera fàcil. Ho allargaran. Al·legaran una consulta a la militància per tal de decidir. El resultat, bloqueig i un *in crescendo* d'espectacle grotesc. Per acabar-ho d'adobar, estem a les portes del cinquè aniversari dels fets de l'1 d'octubre. Un context que juga a favor de proclames emocionals i a la pràctica de l'irredentisme. També per fotre's, encara més, els plats pel cap. Continuem ancorats a voler commemorar coses que més aviat requeririen de qui les van protagonitzar bones dosis d'autocrítica. Però la programació de TV3 de la darrera setmana ho continua avaluant de manera èpica i gloriosa. Es va trencar la societat catalana, es van vulnerar les normes bàsiques de la democràcia i es va portar el país al bloqueig i a la frustració. Què hi ha per celebrar?

Ares Escribà Cruells

TRES VOLTES REBEL

Dona, vida i llibertat!

Per què o per qui es jugarien la vida? Què tenim que sigui més valuós per arriscar-nos a perdre-la? Esgarrifa imaginar fins a quin punt és extrema la situació de les iranianes que espanten la por en defensa de la llibertat. M'emociona i m'esfereix a parts iguals el coratge que demostren descobrint-se en públic, tallant-se la cabellera desesperades, cridant contra la brutal opressió que les vol engabiades o mortes. Perquè a l'Iran, no dur correctament el vel islàmic és un delictes criminal. És la gravíssima falta per la qual Mahsa Amini, una noia kurda de 22 anys, va ser assassinada per la "policia de la moral". Se li veia un floc de cabells. Nadith Najafi, de 20, es fa una cua abans d'unir-se a les multitudinàries protestes que s'han desencadenat

al país. Poc després, rep sis trets. Les víctimes d'aquesta revolta femenina es compten ja per desenes i no sembla que hi hagi aturador perquè no poden més. Sense esperança no hi ha futur i estan decidides a obrir sortides a qualsevol preu. Sabent i tot que potser no seran elles les que puguin agafar-les. D'alguna manera, s'entreguen a la causa i es regalen a les que vindran. A l'Iran, 40 milions de dones i nenes han de tapar-se el cap des que tenen 7 anys. Les formes del seu cos no s'han ni d'intuir i els homes tenen permís per apallissar-les o insultar-les pel carrer si consideren que no van vestides segons la seva decència. Mentrestant el president, Ebrahim Raisi, es presenta a l'assemblea de l'ONU i acusa altres països de mesurar amb

doble vara els drets humans en general i els de les dones en particular. Durant la seva estada a Nova York, acaba plantant una periodista de la CNN perquè no s'ha posat vel per entrevistar-lo. Què més necessita el món per actuar? Fins quan es tolerarà aquesta barbàrie? Com a mínim, siguem l'altaveu de les iranianes, lliures de cor i d'ànima. Com l'Eva que adora l'Adrià al *Quanta, quanta guerra* de la Rodoreda: "Jo estimo una noia que no vol res, que no vol res, que només vol ser d'ella i d'ella. Estima els rius que arrien estrelles, les penja i les despenja, hi enraona, sap de què són fetes. Estima les roques, el foc. No té por de res. Ni dels morts que fa lliscar aigua avall a cops de forca. No necessita ningú." Qui t'estima t'anima a volar.

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Joan Ríos i Rallé

Què s'esdevindria si reuníssim en una mateixa habitació l'amor, la cultura i el poder?

La primavera del 1819, l'escriptor François-René de Chateaubriand i l'aristòcrata Delphine Sabran s'embarquen rumb a l'illa de Santa Helena, al mig de l'Atlàntic, on el gran Napoleó Bonaparte, vigilat per més de tres mil soldats de l'exèrcit britànic, està exiliat després de ser derrotat a Waterloo. Els dos amants busquen una prova d'amor, superant una gran distància i un gran adversari. Ambdós, però, ignoren el destí que els espera.

La darrera novel·la d'Albert Sánchez Piñol, antropòleg i escriptor, relata els últims anys de Napoleó en una història on es barregen dos gèneres literaris prou coneguts de l'autor, el fantàstic (*La pell freda*, 2002), amb la invenció d'un monstre marí, el *bigcripi*, i l'històric (*Victus*, 2012), mitjançant uns personatges i espais reals i on s'aplica perfectament l'estructura literària del *papitu* de la tragèdia en tres actes (*Les estructures elementals de la narrativa*, 2021).

Aquest relat està fonamentat en la relació entre

els tres personatges, tres arquetips totalment diferents interactuant entre ells. Respecte i por, desig i amor, fàstic i tendresa, fidelitat i traïció, enfrontaments durs intercalats per mostres de poder, relacions personals que canvien unidireccionalment quan apareix el monstre, que li dona una dimensió totalment diferent; la relació entre l'amor, la cultura i el poder varia i es reconfigura. Què faran a partir d'ara els tres protagonistes davant un enemic en comú?

L'aparició del monstre és realment important perquè de cop i volta altera les relacions entre tots els personatges que habiten l'illa i la seva arribada en canvia els discursos. Els *bigcripis* arrassen l'illa i l'única alternativa per derrotar-los és que els soldats que vigilen Napoleó es posin al seu servei, perquè ell és l'únic geni capaç de derrotar el monstre marí. Així neix un nou clímax de conflicte i un dilema entre els tres personatges. La cultura haurà d'escollir entre la vida o la tirania, o et mengen els monstres o cedeixes el poder a un dictador. Aquesta és la qüestió: davant d'un perill tan imminent lliuraries el poder al mal?

Narrada en primera persona per Delphine Sabran, la seva mirada de tots els fets, alhora propera però també allunyada, descriu la història que es desenvolupa a partir del seu diari personal, on s'explica una trobada inventada que hauria pogut ser real i on, de passada, aprendrem una mica més sobre l'estigma de qui va arribar a dominar tot Europa, l'altre monstre de Santa Helena.

EL MONSTRE DE SANTA HELENA

Autor: Albert Sánchez Piñol

Editorial: La Campana

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2022

Nombre de pàgines: 301

Pep Molist

Una jugada sorprenent

A *La millor jugada d'en Madani*, Fran Pintadera descriu el somni que tenen molts infants de destacar en el món del futbol, tal com fan les grans estrelles d'aquest esport i els ídols de molts d'aquests infants. Madani és un noi que ha arribat fa poc al barri, que ja forma part de l'equip de futbol i que té alguns trets diferencials respecte als altres jugadors: juga com els àngels; encomana optimisme, força i determinació a l'equip, i, tot plegat, ho fa descalç, sense botes. La seva millor jugada, però, serà sorprenent, lluny del que el lector possiblement espera i proper a ell per la tendresa i la humilitat que desprèn la seva peripècia.

Considero que Fran Pintadera és un dels autors contemporanis que més afina en la creació de contes breus i de llibres àlbums, amb obres tan destacades com ara *Per què*

plorem (Akiara, 2018) o *En Cándid i la resta* (Kalandraka, 2018). Pel tema del futbol i per la tendresa, la proximitat i el dinamisme que transmet, és un relat que pot arribar a lectors de diverses edats. En els temps que corren, és d'agrair que sigui una història literària, que el que busca és captar l'atenció tot narrat un conte i tocant la fibra emocional del lector. S'allunya amb encert de molts dels manuals d'autoajuda en què s'estan convertint alguns dels àlbums il·lustrats que s'editen.

Les il·lustracions de la madrilenya Raquel Catalina són unes excel·lents companyes de viatge per al text, per la delicadesa i la tendresa que desprenen, però també per saber passar de la focalització en els gestos precisos del protagonista a la descripció general de l'entorn, de la vida del barri; per saber relacionar el protagonista i el seu ambient futbolístic amb la mare d'en Madani, que treballa incansablement a casa; per cosir de manera delicada i subtil els diversos personatges i escenaris.

LA MILLOR JUGADA D'EN MADANI

Autor: Fran Pintadera

Il·lustració: Raquel Catalina

Traducció: Matías Adam

Editorial: Ekaré

Any d'edició: 2021

Nombre de pàgines: 48

NOVETATS EDITORIALS

'Mentre la neu sigui blanca'

Jordi Boixadós / Columna

El pare de l'Elnar, que viu al nord de Suècia, va deixar un dia Catalunya per no tornar-hi mai més. A la petita ciutat nòrdica on va néixer, el seu fill sempre s'ha preguntat el perquè d'aquesta decisió radical. Esbrinar-ho el portarà a entrar en un món de silencis. Autor de diverses novel·les, Boixadós és traductor de diverses llengües. Entre elles, el suec.

'Malentès a Moscou'

Simone de Beauvoir / Navona

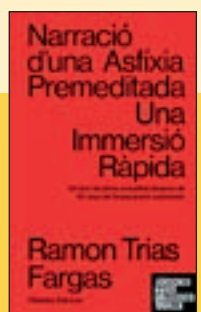
Mai no s'havia traduït al català aquesta petita obra de Simone de Beauvoir. Una novel·la que parteix de les seves experiències a Moscou amb Jean-Paul Sartre, que van suposar per a ella un trasbals. Partint de la seva posició de convençuda comunista, el coneixement de la realitat la va portar a la progressiva decepció: el paradís socialista no existia.

'Els irredemptos'

Cristina Garcia Molina / LaBreu Edicions

Aquest recull narratiu es desplega en tres imatges, com un tríptic. Tres escenes que si tenen un fil en comú és convidar el lector a viure una experiència a través del llenguatge. Des d'un solar en la perifèria urbana on s'ha de fer una escola, des d'una família que vol superar la pèrdua dels pares, des d'una ciutat dividida on s'ha trencat un amor.

'Narració d'una asfíxia premeditada'

R. Trias Fargas / Tibidabo Ed.

Ramon Trias Fargas, que va ser conseller d'Economia de la Generalitat, va publicar aquest llibre l'any 1985 per explicar uns fets dels quals encara avui patim les conseqüències: l'ofec econòmic de Catalunya. Amb motiu del centenari del seu naixement, es reedita perquè és ben vigent: "Tot es va revisar en contra nostra", diu Andreu Mas-Colell al pròleg.

'Instruments de música tradicional'

Anaïs Falcó / Brau Ed.

Hi ha una sèrie d'instruments de música tradicionals dels quals a Catalunya n'hem fet fins i tot un símbol d'identitat. Però n'hi ha d'altres que ni tan sols tenim presents i que també són nostres. Anaïs Falcó, musicòloga, ens parla d'uns i altres en aquest llibre. De la gralla i la tenora als que no pensaríem mai: una campana o un xiulet són instruments.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Platja d'Es Castell

Platja de Castell. La tarda d'octubre era assolellada, però de la mar puguen unes bromes que cobreixen el cel en poca estona. Avancen de pressa. Són d'una matèria flonja i buida, sense gruix, esfilagarsada, a mig camí del núvol i la boira. Però tenen molt volum i aparença i un cop arriben a tapar el sol, la tarda, que era agradable i temperada, s'enfredoreix. Sobre la platja de Castell, a Palamós, sobre les pinedes, que tenien aquells colors covats que hi posa el sol tardoral, sobre la mar, que era encalmada i d'un blau intens, va caient un vel de grisor. Tons apaivagats, somorts, llum filtrada. El repòs, el silenci que hi havia a tot el paratge sembla que encara esdevingui més recollit i intens. Només el compàs de la mar, la cadència constant de les ones en trencar a la platja.

Dies enrere hi va haver temporal a tot el país, aiguats d'octubre. Enmig de la sorra encara hi ha una gran bassa que va formar el doll que baixava dels turons. Allà emergeix la quilla d'una petita barca vella i despintada, mig colgada, de panxa enlaire. Deu ser si fa no fa de la mateixa mida de l'única barca que es veu en mar, al cap de llevant de la cala, amb un home que pesca. La platja és bruta. El temporal hi va escopir restes i deixalles amb abundància. Hi ha un rastre de canyes mig podrides que porten barrejades les despulles de la nostra civilització del plàstic i del porexpan. Caminant tota vora de la línia que forma la matèria en descomposició es comprova la presència i la importància que té el porexpan en aquesta època.[...]

La nuvolada se'n va tan de pressa com havia vingut, com si un vent de mar l'empenyés terra endins. En menys d'una hora passa i, a la caiguda de la tarda, el sol torna a lluir sobre els carreus del poblat ibèric, que han estat més de vint segles colgats en aquest paratge, sota la pinassa i el pedruscall calcari. Ara, en el turó de Castell, sobre la Foradada que el mar en un treball geològic de segles ha anat burinant i obrint, els arqueòlegs restauren els murs de l'antic poblat. Es comencen a insinuar allò que eren cases, allò que eren carrers. Es poden apamar aquests carreus i d'allà estant, al mateix temps, albirar, al lluny, la T metàl·lica que fan les grues de Palamós, més enllà de s'Alguer i de la Fosca, on alcen noves edificacions, blocs de pisos, cases aparellades. Una lliçió diàfana i plena de sentit, la matèria que es construeix i s'enruna, el temps i les generacions humanes que passen. La roda incessant.

Miquel Pairoli

AUTOR

Miquel Pairoli (1955-2011)

OBRA

'Octubre' A Contravent, 2010

INDRET

Platja d'Es Castell

MUNICIPI

Palamós

COMARCA

Baix Empordà

La d'Es Castell és l'única platja verge que queda a la Costa Brava. Va ser salvada de l'especulació urbanística per una contundent campanya popular endegada a partir de 1992. S'hi pot arribar caminant, pel camí de ronda que surt de la Fosca, o bé en cotxe, per un camí que es desvia de la carretera C-255 entre Palamós i Palafrugell. Seguint per aquest camí, que discorre per la línia costanera, es passa per altres espectaculars platges verges, com Canyers, Sanià, cala Estreta, Roca Bona, Cap de Planes o la cala del Crit. Situats en qualsevol punt de la platja, podem llegir aquest text de Miquel Pairoli, d'un llibre que porta el títol del mes en què entrem, l'octubre.

WIKIMEDIA COMMONS

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

244

LÈXIC

Fira del Porc i la Cervesa: els embotits (II)

L'altra setmana vam explicar quins embotits curats tenim a casa nostra. Avui en veurem alguns altres, que no són d'origen català, però que també consumim habitualment, i alguns embotits crus.

D'embotits curats d'origen forà hi ha la **sobrassada**, adobada amb sal i pebre vermell, típic de les Balears. De la resta d'Espanya venen el **xoriço** i el **llom embotit** (no pas **embutxat*). Aquest darrer és un embotit curat, elaborat amb el múscul ileoespinal del porc, amb poc greix, salat, assaonat i embotit amb tripes naturals o artificials permeables. D'Itàlia ve el **salami**, que és cru, però assecat i fumats, fet amb mescla de carn de porc, de boví i cansalada. I d'aquest mateix grup tenim el **bacó**, que

com sabeu és cansalada viada fumada, típica del Regne Unit.

L'embotit cru més representatiu és, evidentment, la **botifarra fresca** o **crua**, elaborada farcint un budell de carn trinxada, generalment de porc, espècies i sal. Més petita és la **salsitxa**, perquè s'emboteix un budell prim de carn de porc picada i assaonada, i es delimita per lligats. I avui dia consumim també la **xistorra** (nom que ve del basc *xistor*, que vol dir 'embotit', justament). És una menja típica del País Basc i de Navarra, és de color vermell, feta amb mescla de carns picades o trossegades de porc o de porc i boví, cansalada o greix de porc, sal, pebre vermell i all. En aquest cas, s'acostuma a embotir en una tripa de xai.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de **vic.ass@cpnl.cat**

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

COMUNICACIÓ

Montse Corderas Espona - Comunicació i Formació

Què és una 'newsletter'?

Una 'newsletter' –butlletí d'informació o revista d'empresa– és una publicació digital que es distribueix a través del correu electrònic amb certa periodicitat (diària, setmanal, mensual, bimensual o trimestral)

Es tracta d'un correu que s'envia als clients i subscriptors (si el butlletí d'informació –*newsletter*– és extern) o als empleats (si és intern) amb l'objectiu d'informar-los sobre les novetats de l'empresa o la marca.

Aquesta eina de comunicació té un gran potencial de conversió i fidelització ja que la marca pot impactar més vegades als seus usuaris i de manera pràcticament gratuïta.

PUBLITRAMESA ELECTRÒNICA

Consisteix en l'enviament massiu d'informació promocional a base de dades que no són de la marca.

MÀRQUETING PER CORREU ELECTRÒNIC

És una estratègia que consisteix a contactar amb la teva audiència a través del correu electrònic.

La diferència és que el màrqueting per correu electrònic és el concepte amb què denominem

la comunicació amb els clients per aquesta via. I dins d'aquesta, hi ha diferents tipus de correus com la publitramesa electrònica o els butlletins d'informació.

Per enviar butlletins als clients es necessiten tres elements:

- 1) Una estratègia: pla de continguts interessants i pràctics enfocats al públic objectiu.
- 2) Una base de dades: llista de subscriptors i clients amb les seves adreces de correu electrònic.
- 3) Una eina de màrqueting per correu electrònic: programari per enviar *newsletters*.

Un quart element seria una agència o consultor de comunicació, en cas de no saber per on començar els punts anteriors, ja que seria el que ajudaria en l'assessorament i execució de les tasques a dur a terme per fer un butlletí d'informació.

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jordi Sunyer

SOPA DE CABRA 'La nit dels anys'

Música Global, 1997

Ja fa un parell de temporades que Sopa de Cabra està de gira amb l'excusa de celebrar els 30 anys del *Ben endins*, el disc en directe més venut de la història del rock en català. Pel camí, però, s'ha colat un altre aniversari que ha passat desapercebut, el de les noces d'argent de *La nit dels anys*, el segon disc en directe de Sopa i l'àlbum que els va reconciliar amb el seu públic després del sotrac –emocional, lingüístic i de vendes– del *Mundo inferno*. Sí, darrere de l'*Infierno* van venir *Al·lucinosi* i *Sss...*, dos bons treballs encara editats per la multinacional BMG-Ariola, però el retorn definitiu a casa (de nou amb un segell català) va arribar amb *La nit dels anys*, un directe pensat per a auditoris i teatres amb peces clàssiques i alguna sorpresa de caire acústic. Al disc, doncs, hi sonen molts clàssics del repertori *sopero* (brutal la versió només per a veu i piano d'"El boig de la ciutat") i també hi ha

tres talls nous (menció especial per a "Pell de lluna" i "Brilla"). Del *Mundo inferno* només van repescar "Cuando todo vaya mal", una peça amb un títol premonitori... Per cert, que al disc també hi ha dues versions, "En el castell", de Sisa, i "Tornaré a ser lliure", de Bob Dylan. Per fer la gira, a més, els Sopa van engruixir la banda amb músics com Julio Lobos, un teclista que ja havien fitxat per l'*Infierno*, i l'osonenc Pep Poblet. I clar, amb aquestes patums la Sopa va tornar a fer xup xup...

NOTES

La cantant vallesana Mar Fayos, amb el circ Du Soleil

La cantant de Sabadell Mar Fayos formarà part de la nova gira que el Cirque Du Soleil farà per Corea del Sud i el Japó. Fayos, una de les vallesanes més internacionals i una de les noves veus catalanes amb més projecció, serà la nova cantant del conegut espectacle *Alegria*. Després de fer la carrera i el màster en estudis musicals al Berklee College of Music de Boston, Fayos fa un any que fa de professora de cant i conjunt instrumental a la mateixa universitat, considerada la millor del món en música contemporània. A més de treballar com a compositora i cantant d'estudi, la sabadellenca actua sovint arreu dels Estats Units i ha rebut diversos premis internacionals. A casa, va formar part del disc de La Marató de TV3 contra la covid-19. I a partir del mes d'octubre, el currículum de Fayos s'engreixarà més, ja que es convertirà en la nova cantant de blanc de l'espectacle *Alegria* del Cirque du Soleil en la seva nova gira per Corea del Sud i el Japó. Segons explica ella mateixa, durant la pandèmia va decidir enregistrar una audició en línia i enviar-la a la companyia canadenca, que fa anys que segueix de prop. Dos anys després, des del circ la va convidar a fer

unes proves i se la van quedar. L'últim bolo abans d'anar de gira, però, no el va fer als EUA sinó a casa. Va ser el cap de setmana passat a la Cava Urpí de Sabadell acompanyada de Gabriel Peso al piano, Jordi Portaz al baix i David Simó a la bateria, i cantant les cançons del seu primer disc, a més d'estàndards de jazz. Apunteu-vos el seu nom. Farà feina.

EL TEST Jaume Ayats

Primer instrument que vas tocar? El violí. **Primer grup del qual vas formar part.** Els Pastorets de les monges. **Primer concert en directe.** Doncs als Pastorets de les monges. **Primer disc que et vas comprar?** Algun del Grup de Folk. **Quants discos tens?** Cap a 2.000. **Salva'n tres.** En triaré tres en els quals jo he participat: *Ceremony Of Carols (una cerimònia de nades)*, de Benjamin Britten; *Va anar a fer cuieres*, de La Nova Euterpe, i el primer disc de Tornaveus. **Grups (i músics) de capçalera.** Jean Ockeghem. **Un concert (com a públic) per recordar.** E Voce Di U Cumune, un grup de polifonies vocals de Còrsega. El vaig veure als anys 90.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

MARALA 'Jota de morir'

Marala són un tro. I amb el segon disc, "Jota de morir", confirmen que "A trenc d'alba", el seu espectacular disc de debut, no va ser flor d'un dia. El grup el formen les veus de Selma Bruna (Sant Cugat), Clara Fiol (Palma) i Sandra Monfort (Pedreguer) i en aquest nou treball canten sobretot a la mort per desmitificar-la i integrar-la a la vida. De la mà de la producció musical de Pau Vallvé i la producció sonora del vigatà Jordi Casadesús les 10 peces combinen sons sintètics amb instruments tradicionals al servei de les tres veus. Senzillament, màgic.

JULIVERT 'A Tamarit!'

"A Tamarit!" és el primer disc de Julivert i agrupa deu cançons populars i de taverna. El so és un reflex dels seus directes, enèrgics i divertits, on combinen un repertori d'arrel amb temes popularitzats i composicions pròpies a partir de la recerca etnogràfica feta a l'entorn del Baix Gaià, d'on són originaris. L'àlbum també inclou alguna sorpresa, com una versió festiva i desenfadada de "La gallineta" de Lluís Llach o el "Canto a la llibertat" de José Antonio Labordeta. Per cert, el guitarra i veu de Julivert es diu Jordi Suñé. Però no el conec de res.

GEOMETRICAL SARDINE 'Minialien'

Geometrical Sardine és una nova formació de jazz contemporani integrada per músics de les Illes ja consagrats: Jaume Rosselló a la guitarra elèctrica, Joan Roca al baix (és el baixista d'Antònia Font, sí) i Pep Aspas a la bateria. El seu àlbum de debut compta amb set temes originals que parteixen del llenguatge del jazz amb moltes influències que van des del rock progressiu al pop. En algun moment, recorden els enyorats Pegasus una mica tocats per la tramuntana. Les mescles i el màstering, per cert, han anat a càrrec de Joan Miquel Oliver.

SALUT

Eva Remolina / AMIC

'Baby Blues' vs. depressió postpart: quines són les diferències

El naixement d'un nadó és un esdeveniment envoltat de felicitat. Malauradament, no totes les dones gaudeixen d'aquesta experiència.

GETTY IMAGES

Una de cada dues dones pateixen l'anomenat *Baby Blues* o tristesa postpart, una reacció totalment natural que respon als canvis tan bruscos que es donen després del naixement d'un fill, ja siguin pels nous hàbits, per la responsabilitat, per no descansar adequadament o per la por de no saber si serem capaços de cuidar adequadament el nadó.

Afortunadament, el *Baby Blues* és una depressió molt lleu que no sol allargar-se més de quinze dies. Les diferències entre aquesta mena de tristesa i la depressió postpart radiquen en la durada i en la intensitat del sentiment, ja que en el cas de la depressió, els efectes que provoca solen fins i tot inhabilitar la capacitat per atendre el nadó i sol requerir un tractament més específic, tant farmacològic com de teràpia.

Entre els sentiments que poden donar-se i que

són característics d'ambdues situacions hi ha cansament, apatia, irritabilitat, insomni, mal de cap, inapetència i tendència al plor.

Què podem fer per alleujar aquests símptomes?

- Buscar ajudes en familiars i amics perquè ens donin un cop de mà en la cura del nadó.
- No fer gaire cas dels consells que tothom voldrà donar.
- No ser crític amb un mateix.
- Portar una alimentació equilibrada.
- Acariciar molt el nadó, ja que fer-ho relaxa i començarem a establir-hi els vincles afectius.
- Consumir fruita seca i peix blau, perquè estan carregats de minerals que afavoreixen la recuperació i la pujada de l'ànim.

GASTRONOMIA

E.R. / AMIC

Risotto de xampinyons

El risotto és un dels plats de la cuina italiana més coneguts i apreciats internacionalment. És el plat perfecte per cuinar de forma ràpida, tant el podem preparar per a un sopar improvisat com per a un dinar més refinat.

GETTY IMAGES

És un plat molt fàcil de preparar. Només cal que segueixi les següents indicacions.

INGREDIENTS (PER A 4 PERSONES):

- 600g de xampinyons
- 350g d'arròs (millor, l'especial per a risotto)
- 1,5 litres de brou de verdures
- 20g de cebes
- 150g de mantega
- 200ml de vi blanc
- 100g de parmesà
- 4 grans d'all
- Sal
- Pebre
- Oli d'oliva.

PREPARACIÓ:

- Rentarem i tallarem els xampinyons a trossets.

- També pelarem i tallarem la ceba i l'all.
- En una paella amb una mica d'oli, fregirem l'all.
- Quan estigui daurat, afegirem els xampinyons, la sal i el pebre i ho ofegarem.
- En una olla, daurarem la ceba uns 15 minuts, transcorreguts els quals, tirarem l'arròs i el vi blanc i deixarem fins que aquest s'evapori.
- A continuació, tirarem la mantega, els xampinyons, l'all i una mica més d'un litre de brou i deixarem coure fins que l'arròs quedi al punt i caldós. La resta de brou ho reservarem i anirem afegint durant la cocció quan sigui necessari a poc a poc.
- Finalment, mesclarem amb l'arròs el formatge.
- Ho servirem.

NOTA: el brou és aconsellable fer-lo casolà, però si no, pot substituir-se per un de ja fet o fer-ho amb una pastilla de brou concentrat.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

INFERNS I PARADISOS

El vell debat sobre pujar impostos o abaixar-los reapareix, corregit i augmentat, perquè els indicadors sonen a tambors de crisi. Com el motiu, per ser sintètics, és una escalada de preus desconeguda des de fa dècades, les receptes per plantar-hi cara divideixen: és millor abaixar impostos i posar més diners a disposició dels ciutadans i les empreses perquè gastin i el consum no es vegi ressentit d'un context tan desfavorable? O, al contrari, és millor pujar-los perquè l'Estat estarà necessitat d'atendre les demandes d'un gruix de població desafavorit? Un debat de blanc o negre que ve marcat pel substrat ideològic i, també, per les tradicionals urgències electoralistes que impossibiliten una discussió serena.

A l'Estat espanyol, aquests termes del debat que molt probablement són sobre la taula de tots els governs, són més decibèl·lics. El partit de l'oposició reclama fer, davant d'aquesta crisi, el contrari que el que va fer quan governava. Efectivament, el Partit Popular va arribar al govern quan el temporal de la crisi de 2008 estava en el punt àlgid i va concloure que era el temps d'aportar més recursos públics no només per a la població afectada per la crisi, en forma de pèrdua massiva d'ocupació i consegüent necessitat de prestacions públiques, sinó sobretot per atendre les exigències europees i evitar endeutar-se fins a les celles. Els impostos van pujar i allà que es van quedar.

Una pandèmia i una guerra amb efectes globals després, el context és d'inflació desbocada. És previsible que tornin a caldre recursos públics per afrontar necessitats de la població sense fer encara més gran un deute públic que bat rècord rere rècord. Si la capacitat d'endeutament està escanyada, el camí és pujar impostos i, per no fer-ho a unes capes de població ja molt afectada per la pujada dels preus a doble dígit, pertocaria que fossin les rendes més altes (i, dit sigui de passada, els patrimonis) d'on provingués, ni que sigui temporalment, aquest esforç addicional.

Però vet aquí que els substrats ide-

ològics i les urgències electorals influeixen en les anàlisis. I aquell partit que quan governa puja impostos (i ho fa a tothom, perquè el 2011 va pujar l'IVA, que es paga amb independència de la renda), exigeix, ara a l'oposició, que s'abaixi la pressió fiscal. Ho fa sobre la base d'aquell dogma mai confirmat que reduir els impostos activa un cercle virtuos en el qual, amb més diners a la butxaca, els ciutadans gasten més, amb una despesa que fa que les empreses vagin millor, contractin més i s'acabi produint la miraculosa paradoxa que amb menys impostos l'Estat recapta més. Un dogma mai no confirmat empíricament.

El partit s'hi aplica. A Andalusia, on governa, han copiat la política de Madrid, on també governa, de suprimir l'impost de patrimoni. El tribut s'aplica sobre la suma dels béns que tingui un contribuent, a partir de 700.000 euros entre els quals no compten els primers 300.000 euros de l'habitatge on viu. Per afegir context, és un tribut que genera controvèrsia perquè els béns sotmesos després al patrimoni ja van pagar impostos en el seu moment i per això és parla d'una doble imposició. En contrapartida, es pot dir que suposa una excepció en la regla que a l'Estat es grava més la renda, és a dir els ingressos del treball, que la riquesa.

La decisió andalusa és legítima, perquè l'impost està traspasat a les comunitats autònomes que tenen capacitat normativa sobre com aplicar-lo,

però que no deixa de resultar estranya per molts motius. El primer, per l'oportunitat de reduir impostos en el context actual de crisi ja descrit. El segon, per l'escassa exemplaritat que suposa retallar els impostos, precisament, als que tenen més recursos. A Andalusia, aquest impost afecta el 0,2% dels contribuents (dades de 2020). En números grossos, 17.000 contribuents amb un patrimoni mitjà de 2,7 milions d'euros. Tercer motiu: la fatxenderia amb la qual el president d'Andalusia ha defensat la mesura obrint la caixa dels trons amb apel·lacions directes als grans patrimonis catalans perquè es domiciliiïn a la seva comunitat; hauria pogut dir els madrilenys, que segurament que són els que s'han endut grans patrimonis andalusos perquè a la capital no cobraven l'impost, però d'això no se'n deu treure el mateix rendiment electoral que de posar-se a la boca Catalunya.

Encara hi ha un quart motiu: Andalusia és una comunitat receptora de recursos. És a dir, en el repartiment del sistema de finançament obté més diners que els que recapta, perquè és una comunitat amb pitjors indicadors que la mitjana. Si és receptora de recursos, pot renunciar als 120 milions d'euros que recapta per aquest impost? D'on traurà aquests recursos, de la Catalunya que vol despoblar de rics? Madrid és contribuent neta i la crítica perquè redueixi impostos és una altra: el *dumping* suposa per a altres comunitats que tenen l'impost de patrimoni en vigor es pot qualificar de deslleialtat. En el cas d'Andalusia, es pot qualificar de deslleialtat amb l'agreujant del desvergonyiment.

José Manuel Moreno Bonilla, ha arribat a qualificar Catalunya com un infern fiscal. Un infern fiscal que recapta set punts menys de PIB que la mitjana europea. Un infern que es deu contraposar al paradís fiscal en el qual deu somiar convertir la seva terra. Serà un paradís fiscal, perquè sanitari, no tant: l'any passat la Junta va reduir un 40% el personal sanitari que havia contractat de més per lluitar contra la covid per falta de recursos. No hi ha res pitjor que voler ser un paradís fiscal sense poder-s'ho permetre.

INDICADORS

Baixa producció d'oli

La Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya (FCAC) estima que la producció d'oli d'oliva pot caure fins a un 52% aquesta campanya i se situarà entorn de les 19.000 tones, respecte a les 39.068 de la passada, pels efectes de la sequera, calor i gelades. Segons aquestes previsions, estarà fins i tot per sota de la campanya 2018/2019, una de les baixes dels darrers anys, amb 20.600 tones.

Preus industrials a l'alça

Els preus industrials a Catalunya van pujar el 29,7% a l'agost en comparació amb el mateix mes de l'any passat, segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística (INE). La variació anual de l'índex de preus industrials (IPRI) va marcar un nou rècord històric des que l'INE recopila dades autonòmiques –el 2002–, després que fins al moment la taxa anual més alta fos la registrada al juny (28,5%).

ALEGRIA INTERIOR

Irene Boixeda / irene@alegriainterior.com

Riure per continuar sent nens

Estimat lector, et convido a recordar qui ets quan t'expresses des de la innocència del nen que sempre has mantingut dins teu. Riure's d'un mateix i riure's d'aquesta vida, que amb freqüència ens desestabilitza si no ens centrem, és una bona labor a practicar a diari per a una millora de la nostra autoestima. Recordar les rialles fàcils i a vegades amb menys sentit que més ens ajuden a sentir-nos millor. Encara que la nostra personalitat tingui un caràcter menys obert al riure, sens dubte si ho provem podem sorprendre'ns de la pròpia collita.

Així com la bondat es manté dins nostre, la rialla espontània també hi és. Només ens cal practicar una mica cada dia i començar a gaudir-ne. Tinguem més o menys sentit de l'humor podem igualment crear-lo, innovar-lo i gaudir-lo. Per exemple, conversant amb un mirall tot fent-hi ganyotes, imitant algun personatge, compartint la nostra pràctica amb els nostres fills i, per què no, també amb els nostres amics, familiars, companys de feina o la nostra mascota. Tot plegat poden ser notes de color cap a l'atreviment i el consentiment de la nostra part d'humor de la

vida com a persones a vegades un xic serioses. Hi ha mil trucs per fer-nos la vida millor i fer d'aquest recorregut una *bonica* experiència on ens permetem tots plegats sentir-nos més distesos a través de la nostra vessant lúdicoinfantil innata. Riure per vèncer les pròpies pors a sentir-se malament fent el ridícul i atrevir-se amb voluntat a fer-ho sovint estic convençuda que ens repara o ens fa de preventiu d'un bon percentatge de malalties. O fins i tot quan s'està malalt saber riure's tant de la malaltia com del propi procés i de la manera com hi hem arribat, pot alleugerir moments de dolor i convertir-los en quelcom menys feixuc. Crear mons imaginaris on tot va bé i sentir-los més vivenciats que mai també ens afavoreix en l'estat anímic i provar de fer-ho ens ajuda. El riure és encomanadís. Podem escoltar persones rient i acabar rient sense ni tan sols saber-ne el motiu. Generem alegria i salut per dins i per als que ens envolten. Augmentem la capacitat respiratòria expandint els nostres pulmons, el cor bateja millor, per a una bona digestió un bon riure abans, un somriure de pel-li i uns pòmuls exaltats, millor color facial i millor aspecte general...

Qui no s'ha trobat que en una situació seriosa com la d'anar a donar el condol i haver experimentat un riure sobtat i haver-lo de dissimular? Ara tot escrivint em ve al cap el meu difunt i estimat pare, en Cinto, que sempre tenia un sentit de l'humor fi i bonic. La seva manera de comentar certes situacions em feia tant riure com somriure. Era un bon comediant en el fons i de manera natural s'expressava en la seva quotidianitat. Al poc temps de morir la meva germana i jo li vàrem fer fer una placa pel seu nínxol i quan el botiguer ens va demanar si teníem pressa la meva resposta va ser com si me l'hagués dita el meu propi pare: "Tranquil, no hi ha pressa perquè d'aquí on soc ara no em mouré pas", tot fent referència al seu nínxol. Ell tenia sentit de riure's de tot fins i tot per molt trista o seriosa que fos la vivència. Aquella nota de color que em vaig atrevir a expressar al botiguer i a la meva germana em va fer veure que el pare em va saber transmetre en aquells moment un dels seus millors dons, el bon sentit de l'humor per ser i fer més feliç el conjunt.

Amb amor, dedicat al meu pare Cinto.

Gràcies des del cor, lectors i lectores, per llegir-ho

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 30-09-2022 al 06-10-2022

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Si ets una persona directa, mostres dubtes a l'hora d'actuar. Pots tenir una vida onírica superior al que és habitual. Entre somnis, trobaràs el que realment et preocupa.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

El clima laboral es torna més harmoniós. Si tens parella, pot confessar-te un secret que us apropa encara més. Hauràs de posar límits a una persona de més edat que tu.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Has de prendre decisions vers assumptes domèstics, però ara per ara, no tens res clar. Si tens fills, caldrà organitzar millor el dia per atendre les seves necessitats.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Possiblement, estàs més enfeinat que de costum o t'has il·lusionat amb diversos projectes. Amb Venus transitant per la Casa IV fas algunes compres per decorar la llar.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Podries fer algunes gestions vinculades a un procés jurídic que estava paralitzat. Estàs inspirat i si tens parella li expresses el teu amor de manera molt creativa.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Poses energia a aconseguir més ingressos i de moment sembla que la cosa va ben encaminada. Una persona t'atrau i li demostres el teu interès fent-li un regal o un favor.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Venus al teu signe aporta un plus d'encant i una persona et vol conèixer millor. El passat dona voltes al teu cap per un tema inconclús. Moments divertits amb els més menuts.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

El Sol per Casa XII inclina a viure aïlladament per posar en ordre el teu món interior. Penses en algú amb qui vas deixar una relació a mitges i amb poques explicacions.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Et preocupa el futur i mesures les teves passes amb deteniment perquè no et vols tornar a equivocar. T'agrada estar al dia i fas alguna nova adquisició en tecnologia.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Segueix l'activitat astrològica a Casa X i si tens una feina que no t'agrada, enfoca't en tu i llaura el terreny que t'interessa. Un amor del passat voldria demanar-te perdó.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

La quadratura Saturn/Urà continua oferint repetes. No apliquis els mateixos mètodes, és temps de reinventar-te. Si tens parella, podeu tenir diferències en l'ús dels diners.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

La parella podria desdir-se d'una promesa o pel que fa al compromís amb la relació. Segueix amb les teves coses i persevera en els teus objectius. No esperis ningú.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret i Valls

'Modelo 77'
D'Alberto Rodríguez
Transició gens
modèlica

Arriba als cinemes *Modelo 77*, d'Alberto Rodríguez després d'inaugurar la setantena edició del Festival de Cinema de Sant Sebastià, encara que fora de la Secció Oficial. Una notable proposta, coescrita amb el seu guionista habitual, Rafael Cobos, inspirat en fets reals ocorreguts a la presó Model de Barcelona durant la transició espanyola com va ser la fuga massiva de presos comuns l'any 1978. El director de les multipremiades *7 Vírgenes* (2005), *La isla mínima* (2014) o *El hombre de las mil caras* (2016) –premis al festival basc a millor interpretació, respectivament, per Juan José Ballesta, Javier Gutiérrez i Eduard Fernández–, ressegueix el periple carcerari del jove Manuel (Miguel Herrán), condemnat per un desfalç, convertit en pres preventiu a l'espera d'un judici que tardarà mesos.

Manuel experimenta la severitat del centre penitenciari d'arrel franquista a base de càstigs i maltractaments que li infligeixen els funcionaris policials quan reclama unes mínimes condicions higièniques. En aquests anys d'efervescència política als carrers, les presons també es fan permeables a les reivindicacions de drets polítics i democràtics, com el clam per l'amnistia. Manuel acaba fent amistat amb un company de cel·la, Pino

(Javier Gutiérrez), i ambdós s'uneixen en l'organització de presos Copel (Coordinadora de Presos en Lluita) que lluita sobretot per l'amnistia per als presos de delictes comuns un cop els presos polítics ja han estat alliberats. Una història d'amistat i camaraderia que participa de tots els codis del gènere carcerari, perfectament desplegat. Fins i tot, s'aborda el tema del motí o l'evasió, un dels altres grans motius associats al gènere de presons.

Una ambiciosa producció de Movistar+, amb un repartiment completat per Fernando Tejero, Jesús Carroza o Xavi Sáez, que posa en evidència que moltes vegades la realitat supera a la ficció. Els encerts del film d'Alberto Rodríguez van més enllà dels codis reconeixibles del gènere per esdevenir, també, un film històric, social i polític. Alberto Rodríguez aporta una nova mirada gens condescendent a una frenètica i convulsa transició espanyola que no ha estat tan modèlica com ens han volgut fer creure. Un film que dialoga també amb un altre film emblemàtic del cinema polític i social de la Transició com va ser *La fuga de Segovia* (1981, Imanol Uribe), inspirat també en els fets històrics de la fuga de diversos presos etarres del penal de Segòvia l'any 1976.

OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas

Les pallasses ocupen Sant Esteve de Palautordera

9è Festival Internacional de Pallasses. Diversos espais, Sant Esteve de Palautordera. Divendres 30 de setembre, dissabte 1 i diumenge 2 d'octubre.

El Circ Cric ha organitzat per aquest cap de setmana una nova edició del festival de pallasses amb un centenar d'artistes provinents de tot el país, i també de fora. La cap de cartell serà la suïssa Gardi Hutter, però també hi haurà altres noms com Catherine Germain, Claudia Cantone o Madame Señorita.

Una òpera 'de butxaca' a Vic

'La balada d'en Solé Sugranyes'. Sala Ramon Montanyà de L'Atlàntida de Vic. Divendres, 30 de setembre, 20.00h. La mort del militant anarquista Oriol Solé Sugranyes d'un tret de la Guàrdia Civil, l'any 1976, ha inspirat una òpera *de butxaca* que el musicòleg vigatà Jaume Ayats ha compost i que s'estrena aquest divendres a L'Atlàntida de Vic.

CINECLUB

'Les hores'

Estats Units-Regne Unit-França, 2002. Dir.: Stephen Daldry. Tres dones, tres èpoques i tres vides sense cap relació aparent, però que es van interrelacionant al llarg del metratge. Per una banda, l'escriptora Virginia Woolf estableix una lluita a contracorrent amb la seva malaltia mental i els prejudicis propis dels anys 20 vers les dones per tirar endavant la seva última novel·la. Trenta anys més tard, Laura és una mestressa de casa infel·lix, que es veu sacsejada per la lectura del llibre de Woolf. A l'actualitat, Clarissa és pràcticament una versió en carn i ossos de la protagonista de Mrs. Dalloway, i es troba tractant amb els mateixos reptes existencials que la seva contrapart literària.

CINECLUB VIC
4 d'octubre de 2022
20h
Espai ETC

'Història d'una gavina i del gat que li va ensenyar a volar'

Itàlia, 1998. Dir.: Enzo d'Alò. Animació. Adaptació lliure de la novel·la de l'escriptor Luis Sepúlveda que explica la història d'un gat que promet no menjar-se l'ou d'una gavina. I ocupar-se i preocupar-se de la gavineta (una mica bruta) que en sortirà. I li ha d'ensenyar a volar. Els gats volen? Doncs sí, perquè voler és poder. I si, com és el cas, el gat troba la filla d'un poeta que vola molt amunt, serà bufar i fer ampolles. Aquesta faula sobre el valor de l'amistat per lluitar contra la intolerància s'ha convertit en un clàssic modern del cine d'animació.

CINECLUB XIC
2 d'octubre de 2022
17h
Espai ETC

CINEMES

LA CHICA SALVAJE

EUA 2022. Dir. Olivia Newman. Amb Daisy Edgar-Jones i Garret Dillahunt. Drama. Kya Clark, també coneguda com la nena dels pantans pels habitants de Barkley Cove, és una jove misteriosa i salvatge. Abandonada per la seva família, la noia passarà la major part de la seva vida en els marenys del sud dels Estats Units en els anys 50. Quan un home important de la ciutat és trobat mort i inexplicablement vinculat a Kya, aquesta es converteix en la principal sospitosa d'aquest cas d'assassinat.

MODELO 77

Espanya 2022. Dir. Alberto Rodríguez. Amb Miguel Herrán i Javier Gutiérrez. Drama. Barcelona, 1977. Presó Model. Manuel, un jove comptable, empresonat i pendent de judici per cometre un desfalch, s'enfronta a una possible pena d'entre 10 i 20 anys, un càstig desproporcionat per a la quantia del seu delictes. Aviat, al costat del seu company de cel·la, Pino, s'uneix a un grup de presos comuns que s'està organitzant per exigir una amnistia. S'inicia una guerra per la llibertat que farà trontollar el sistema penitenciari espanyol. Si les coses estan canviant a fora, a dins també hauran de fer-ho.

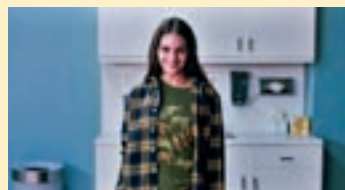
NO TE PREOCUPES QUERIDA

EUA 2022. Dir. Olivia Wilde.

Amb Florence Pugh i Harry Styles. Thriller. Alice i Jack tenen la sort de viure a la comunitat idealitzada de Victoria, una ciutat experimental de la companyia on els homes que treballen per al Projecte Victoria d'alt secret viuen amb les seves famílies. L'optimisme per l'estil de vida de la societat als anys 50 que té el director general, Frank, visionari corporatiu i coach motivacional d'estil de vida, encara tots els aspectes utòpics de la vida diària i unida al desert. Però quan comencen a aparèixer esquerdes en la seva idíl·lica vida, amb detalls d'una cosa molt més sinistra que s'amaga sota l'atractiva façana, Alice no pot evitar qüestionar-se exactament què estan fent a Victoria i per què.

SMILE

EUA 2022. Dir. Parker Finn.

Amb Sosie Bacon i Jessie T. Usher. Thriller. Després de presenciar un incident estrany i traumàtic que involucra a un pacient, la Dra. Rose Cotter comença a experimentar successos aterridors que no pot explicar. A mesura que un terror aclaparador comença a apoderar-se de la seva vida, Rose ha d'enfrontar el seu inquietant passat per a poder sobreviure i escapar de la seva nova i horrible realitat.

SPIDER-MAN: NO WAY HOME

Estats Units 2021. Dir. Jon Watts. Amb Tom

Holland, Zendaya i Benedict Cumberbatch. Ciència-ficció. Per primera vegada en la història cinematogràfica de Spider-Man, el nostre heroi, veí i amic és desemmascarat, i per tant ja no és capaç de separar la seva vida normal dels enormes riscos que comporta ser un superhero. Quan demana ajuda al doctor Strange, els riscos passen a ser encara més perillosos, i això l'obliga a descobrir el que realment passa.

VIAJE AL PARAÍSO

EUA 2022. Dir. Ol Parker. Amb George Clooney i Julia Roberts. Comèdia. Una parella divorciada s'uneix i viatja a Bali per intentar que la seva filla, perdudament enamorada, caigui en el mateix error que van cometre ells fa 25 anys.

CARTELLERA

CAMPRODON	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	
Casal Camprodoní	La traición de Huda	-	18.00 i 22.00	-	
RIBES DE FRESER	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	
Catalaunya	L'últim salt	-	19.00	-	
RIPOLL	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	
Comtal	La vida padre	-	17.30 i 19.45	21.00	
TORELLÓ	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous	
El Casal	Custodia compartida	-	-	21.00	
VIC	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dimarts	
Espai ETC	Història d'una gavina	-	17.00 (Cineclub Xic)	-	
	Les hores	-	-	20.00 (Cineclub Vic)	
VIC	Divendres	Dissabte i diumenge	Di. i dt.	Dimecres	Dijous
Sucre	Smile	17.30, 20.20 i 22.40	15.40, 17.55, 20.20 i 22.40	19.25 i 21.50	19.25 i 21.50
	Avatar (3D)	17.20, 19.00, 19.45 i 21.45	11.30, 16.45, 18.15, 19.45 i 21.15	17.45, 18.30 i 20.45	17.45, 18.30 i 20.45
	Avatar (3D) (VOSE)	22.10	22.05	21.35	21.35
	La chica salvaje	20.00	15.50, 18.00 i 20.00	21.50	21.50
	Los renglones torcidos de Dios	-	-	-	19.10 i 21.35
	Mayreling	-	-	20.15	-
	La invitación	22.25	22.45	21.45	21.45
	Viaje al paraíso	20.15 i 22.45	11.30 (dg.), 18.15, 20.10 i 22.40	19.45 i 21.55	19.45 i 21.55
	La huérfana. Primer asesinato	18.10	17.55	17.50	17.50
	El colegio de los animales (...) (cat.)	-	11.40 (dg.)	-	-
	42 segundos	18.05	19.55	19.45	19.45
	Dragon Ball Super hero (cat.)	-	11.45 (dg.), 14.15 i 16.00	-	17.25
	Tadeo Jones 3: la tabla esmeralda	18.30	11.40 (ds.), 11.50 (dg.) i 16.20	18.00	18.00
	Tadeo Jones 3: la tabla (...) (cat.)	-	14.30	-	-
	No te preocupes querida	20.00 i 22.20	15.55 i 22.20	17.30 i 21.50	17.30
	La vida padre	18.10 i 20.20	18.10 i 20.15	17.35 i 20.00	17.35
	Modelo 77	17.40, 20.00 i 22.25	17.55, 20.20 i 22.00	19.40 i 22.00	19.40 i 22.00
	Bullet train	22.20	22.20	19.30	19.30
	DC Liga de supermascotas	-	11.30 (dg.)	-	-
	Padre no hay más que uno 3	-	11.35 (dg.) i 15.50	17.25	17.25
	Minions: el origen de Gru	17.15	11.35 (dg.) i 16.10	17.45	17.45

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

HORIZONTALS: 1. Intèrprets que de vegades fan serenates a les teulades / 2. Planti la tenda encarada a ponent. Ascensió entre Vallirana i Vilafranca / 3. P amb crossa. Mig brètola mig bufona, la francesa de la crêpe. Enmig de l'orla / 4. Begut com cada anglès. Col·locada sense ajut de cap droga / 5. Caprici de riu voluptuós. És un futbolista de primera, llàstima que es trenqui / 6. Entre vint. Vigilant municipal per la guardiola. A la tercera va la segona / 7. Auxiliar com un cavaller. Instrument per punxar, no pas per trucar la troca / 8. Bressol israelià de messies i d'inventors. Entre ca i ema / 9. Aspirant a funcionari universitari. Ambit natural de l'arròs un cop collit / 10. Poseu de cul al món. Tot de salvatges de cap al tribunal / 11. Para el cop. Exercici natatori que pot provocar cabreig. Recauen en la malaltia / 12. Planta tuberosa que d'esquena fa així. Massa maleducat per participar a la guerra / 13. Ja em puc arrecerar, que si em toca aquest llampec... S'assembla a allò, i sovint és el mateix.

VERTICALS: 1. Infecció que pot afectar l'ordinador, perquè és d'un virus. Deixeble amb estudis d'òptica / 2. Índex de Preus i prou. Del tumor que encara sembla que et faci un favor. Talla grossa / 3. Sembla broma, però els aficionats al toireig l'agraeixen. Un que concep la música en tons blaus / 4. És a la laringe com a la mina el mineral. Amb un cotxe es fa a 200 i amb una via a 20 / 5. El Liceu part dedins. Senyal que la feina ha estat dura. Torna a parar el cop / 6. Quan arriba a la tela ja sol estar morta. Quin vell verd, no para de remenar calius! / 7. Sis sense seguretat social. Badades com portes en algunes jornades. Enemics de la Nostra Cosa / 8. Faci remor de nois esvalotats. Contundent, taxatiu, terminal / 9. Pels amants del 4X4 és la màxima atracció. Escudella barrejada de cossos explotant-se / 10. En plena veda. Altar en honor de la Segarra. Suc de cep / 11. Una illenca com la Rosa Maria. Va cap allà baix, l'ocell, de decaigut que es troba / 12. Parany per atrapar conills. Observo des de l'interior del rullol.

SUDOKUS

AMIC

Ompli la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: molt fàcil

	5		7 3		4 2			
				5	7			
	3		4				8	
2		7		9		3 6	4	
			6					8
6		4			8	5	7	9
8			2		6		5	3
5	6		9		7	8	4	2
4								7

Dificultat: fàcil

	5			3 8				7
9				7 5	8			
				4		6		
6	2						7	9
								5
4	1			9		3		2
	9	8			4			6
3		6	9	8				4
	4		5		7			8

SOLUCIONS

4	2	1	5	8	3	6	9	7
5	6	3	9	1	7	8	4	2
8	7	9	2	4	6	1	5	3
6	1	4	3	2	8	5	7	9
3	9	5	6	7	4	2	1	8
2	8	7	1	9	5	3	6	4
7	3	2	4	6	1	9	8	5
9	4	6	8	5	2	7	3	1
1	5	8	7	3	9	4	2	6

Dificultat: molt fàcil

2	4	1	5	6	7	9	3	8
3	7	6	9	8	2	5	1	4
5	9	8	3	1	4	7	2	6
4	1	5	7	9	6	3	8	2
7	8	9	4	2	3	1	6	5
6	2	3	8	5	1	4	7	9
8	3	7	2	4	9	6	5	1
9	6	2	1	7	5	8	4	3
1	5	4	6	3	8	2	9	7

Dificultat: fàcil

1	V	I	O	L	I	N	I	S	T	E	S
2	I	P	M	A	C	A	O	R	D	A	L
3	R	B	R	E	T	O	N	A	R	L	
4	E	B	R	I	C	A	D	A			
5	M	E	A	N	D	R	E	C	R	A	C
6	I	N	G	U	A	R	D	I	A		
7	A	I	D	A	R	T	R	O	C	A	R
8	G	A	L	I	L	E	A				
9	P	N	N	C	A	S	O	L	A		
10	U	E	U	T	I	S	T	R	I	B	U
11	P	R	A	C	E	I	G	A	L		
12	I	X	I	A	I	N	C	I	V	I	L
13	L	L	A	M	P	U	C	A	I	X	O

EXCLUSIU
PER ALS
SUBSCRIPTORS

el9club

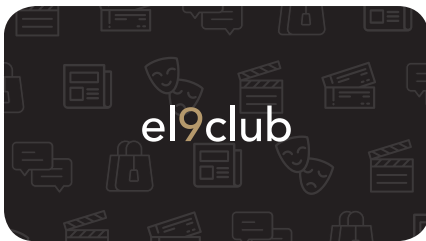

Participeu en els sortejos entrant a:
<https://9club.el9nou.cat/osona-ripolles/ofertes>

Informació: 93 889 46 59

Descarregueu-vos la targeta

2x1
EN L'ENTRADA
AL MUSEU

SANTA EUGÈNIA DE BERGA

TEATRE AMATEUR X CONCURS

LA IMPORTÀNCIA DE SER FRANK

Dissabte 8 d'octubre a les 21h

TEATRE ÀNGEL GUIMERÀ
SANTA EUGÈNIA DE BERGA

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

AMICS DE LA CIUTAT VIC

ARS LONGA, VITA BREVIS

Cicle de conferències
Sala Marià Vila d'Abadal. El Sucre
Els dimarts de de 18 a 19h de l'11 d'octubre al 20 de desembre

SORTEIG D'INVITACIONS DOBLES

SOLO LLAMÉ PARA DECIRTE QUE TE AMO Teatre

Dissabte 8 d'octubre - A les 20h

TORELLÓ

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

ROJOS Dansa

L'Atlàntida Centre d'Arts Escèniques d'Osona

Dijous 6 d'octubre - A les 20h

VIC

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

NATURAL WOMAN Música

Diumenge 9 d'octubre - A les 18h

TORELLÓ

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

L'ORENETA Teatre

L'Atlàntida Centre d'Arts Escèniques d'Osona

Diumenge 9 d'octubre - A les 18h

VIC

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

"LA MÚTUA"
MÚTUA DE GRANOLLERS, MPS

20%
A LES PÒLISSES

GRANOLLERS

Els sortejos sempre es faran a les 10 del matí del dia del sorteig. Les seves dades personals seran tractades per Premsa d'Osona, SA i CATVL 97, SLU (conjuntament i en endavant, EL 9 NOU) amb la finalitat de fer-lo participar en els sorteigs. Les dades personals, així com imatges i veu, poden ser utilitzades mitjançant els canals audiovisuals del Grup (premsa, ràdio, televisió, internet...) utilitzant els formats i mitjans previstos en cada cas amb finalitats periodístiques. Pot consultar informació addicional sobre els seus drets de protecció de dades a www.el9nou.cat.